

TIDSSKRIFTET

SOS Racisme

LIGE VÆRDIGHED FOR ALLE

Nr. 120

Forår 2019

ISSN 2596-5484

© Karen Margrethe Høskuldsson – Dannebroget

Mit Land

Indhold

Indhold	2
Leder – Mit Land af <i>Marianne Olsen</i>	3
SIDEN SIDST – af landsformand <i>Jette Møller</i>	4
Nyt fra Randers – af <i>Birgitte Olesen</i>	7
NEJ til paradigmeskiftet – JA til lighed – af <i>Johanna Haas og Said Parvin</i>	8
100 % fremmed? – af <i>Malene Fenger-Grøndahl</i>	9
Brev til Mette Frederiksen – <i>Arendse Jacobi</i>	10
Hvornår er de blevet pint nok? – Åbent brev – <i>Bodil Hindsholm Hansen</i>	11
Barmhjertighed – det er en by på Månen. Kulturarv – ja, en skændsel – af <i>Flemming Chr. Nielsen</i>	12
Skrub af... – <i>Georg Metz</i>	12
Borgerforslag for de afviste asylbørn – underskriftsopfordring – ved <i>Tone Olaf Nielsen & Michala Clante Bendixen</i>	13
"Mit" flag er for alle – digt af <i>Hawar Azizi</i> , Sjælsmark	15
Vise til Hadsten højskole – af <i>Leif Bork Hansen</i>	16
Nationalisme – af <i>Troels Toftkær</i>	16
Danskere set med fremmedes øjne; fire forestillinger om danskere – af <i>Christian Aziz</i>	18
Noget om race – af <i>Annette Bauder</i>	19
MIT LAND – af <i>Jocelyn Beirne Chapman Pedersen</i>	20
Dansk-somalisk-italiensk kosmopolitiker – af <i>Dualeh Ahmed</i>	20
Fra Dagbogen, en billedserie – fra 4. febr. 2019	21
Hjem... – af <i>Sara Yousif</i>	22
I skal ikke blive glemt – Kurdistan – fra Rådhuspladsen 17. febr. 2019	23
Kan vi stadig bruge ordet racisme? – af <i>John Fiskerlusing</i>	24
Den der brænder bøger... – af <i>Hans Jørgen Bonnichsen</i>	26
Kynisme – af <i>Mette Konow</i>	27
Gæstfrihed – en boganmeldelse – af <i>Elsebeth Strange</i>	28
Mindeord – <i>Flemming Kramp</i>	30
MedMenneskeLighed – plakat for møde 21.marts 2019	31

Find us on
Facebook

SOS Racisme
Nørre Allé 7, 2200 København N
e-mail: sos@sosracisme.dk
www.sosracisme.dk
www.sosmenneskerettigheder.dk

Landsformand: Jette Møller: 6063 3399,
jette@sosracisme.dk
Næstformand: Anne Nielsen, anne@sosracisme.dk
Kasserer: Steen Eriksen, 4233 1968,
kasserer@sosracisme.dk
Revisor: Niels-Erik Hansen
Kontoret er ikke betjent, kontakt os pr. e-mail
sos@sosracisme.dk
SOS Racisme, Randers:
Birgitte Olesen: randers@sosracisme.dk
SOS Racisme København:
Formand: Steen Eriksen, 4233 1968, kbh@sosracisme.dk

Tidsskriftet SOS Racisme nr. 120, Forår 2019
ISSN: 2596-5484
Ansvarshavende redaktør:
Marianne Olsen: tidsskriftet@sosracisme.dk
Signerede indlæg dækker ikke nødvendigvis SOS Racismes holdninger.
Deadline for næste nummer: 15. aug. 2019

Indmeldelse

Man kan melde sig ind ved at udfylde og sende indmeldelsesblanketten på hjemmesiden og indsende 50 kr som introduktionskontingent for det første kalenderår via netbank eller evt. girokort.

- Girokort til SOS Racisme: Giro 1972200. Skriv: Nyt medlem og navn, adresse, din e-mail og tlf. på
- Mobile Pay: 4233 1968. Tilføj tekst med Nyt medlem og adresse, e-mail.
- Hvis du bruger netbank skal girokortet håndteres som indbetalingskort, vælg +1 i type-feltet.
- Almindelig bankoverførsel til: SOS Racisme, registreringsnummer 1551 kontonummer 1972200. Husk at anføre e-mail (brug evt AT i stedet for @) og "Nyt medlem"

Medlemskabet er gyldigt, når man har betalt kontingent.

Samtidig med dette nummer udsendes et særligt girokort til medlemmerne, som kan betales i banken eller via Netbank. Man bedes samtidig tilmelde sig Betalingservice.

Kontingent

Introduktionskontingent, første kalenderår	50 kr
Unge under 25 år	50 kr
Ordinært medlemskab	250 kr
Studerende, arbejdsfri, pensionister	150 kr
Lokalforeninger	400 kr
Landsforeninger	1200 kr

Gaver modtages med glæde!

Leder — Mit Land

SOS Racismes tema fremhæver landets brogede menneskeskare, og på Karen Margrethe Høskuldssons omslag ses en stor del af de bidragsydere, der gør tidsskriftet indbydende og læseværdigt, folk med rødder mange steder – i landet og uden for landet, så Danmark bliver større end på landkortet.

Men når den gule hånd har ændret sin venligt fremstrakte tekst, *En hånd til min ven til STOP RACISME*, er det et tidens tegn, for vi vil skærpe vores opmærksomhed og fortsat forsvare en effektiv beskyttelse af minoriteter og flygtninge. Det ser nemlig sort ud for dem og dermed for os, for Danmark, ja for hele Europa.

Ingen nævnt, ingen glemt – her blot nogle ord om temaets varianter: Når rigets tilstand er gjort op, uddybes den og dokumenteres med den sande nyhed, at integrationen går godt, og at de falske nyheders kilde desværre udspringer fra Slotsholmen; derfor har vi også taget et åbent brev med til oppositionen og et udfald mod den hyggekristendom, som samme Slotsholm åbenbart dyrker, når den bare ikke skader borgens beboere. Tanken uddybes af digte inde fra en lejr og udenfor. Vi tillader os også at huske de gamle dage, da Europa var blevet totaltskadede, for vi synes at erfaring er noget, man godt må bruge både i tanke og aktion, og vi er trætte af det fortærskede udtryk 'danskere' om landets borgere, al den stund landet også er beriget med rigtige kosmopolitter, der kan bringe en venligere atmosfære med sig.

Men den der kun tager alvor alvorligt, kom-

mer let til at lulle læseren i søvn, og det vil vi ikke, så vi har også spas med i vores tidsskrift, for det ville være katastrofalt at se bort fra at hele begrebet 'dem og os' også er et komisk, et latterligt begreb, en illusion.

Vi har nemlig både vidnesbyrd om lykkelig ubesværet rodnet og bevidst accept i søgen efter solidt ståsted fra folk der kommer fra flere af verdens dejlige riger.

Og det bringer os til advarslerne, for det var dumt at afskaffe blasfemiparagraffen, når vi har en løsgående hader, der truer med at skænde helligskrifter og bruger samfundets ressourcer til at lade sig beskytte for at kunne propagandere for sit uvidende had.

Man kan da endelig også være gæstfri! Herom vidner en grundig anmeldelse af en god bog om det emne.

God læselyst!

SIDEN SIDST

af landsformand Jette Møller

Danmarks nye underklasse

Mit land har fået en ny underklasse bestående af brune mennesker. De fattigdomsydelser, som den blå regering har vedtaget, det "moderne" kontanthjælpsloft, 450-timersreglen og "integrations"ydelsen, rammer i særlig grad minoritetsdanskere. Desuden lever mange ældre indvandrere også i fattigdom, fordi de ikke har været i Danmark i 40 år og derfor kun får brøkpension.

I oktober 2018 udsendte Institut for Menneskerettigheder en rapport om "integrations"ydelsens konsekvenser, "Familier på integrationsydelse lider store afsavn", og konkluderede, at især børnefamilier lever i fattigdom. Samtidig vurderede instituttet, at ydelsen derfor var i strid med Grundloven.

En måneds tid efter indgik regeringen og DF så den værste finanslovsaftale i mands minde set fra et menneskeretligt synspunkt. Efter tre år i Danmark nedsættes ydelsen med 2.000 kr. for par med børn og 2.000 kr. for eneforsørgere. Samtidig omdøbes "integrations"ydelsen til "selvforsørgelses- og hjemrejseydelse". For nu har Dansk Folkeparti fået sin vilje: De skal ikke integreres. De skal ud!

Integrationsprogrammet bliver i stedet til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og integrationskontrakten hedder fremover slet og ret kontrakten.

I forvejen har man udvidet den 2-årige optje-

ningsret til børne- og ungeydelse, så flygtningene nu skal være her 6 år, før de får det fulde beløb, og det samme gælder for børnetilskud til eneforsørgere.

Midlertidighed og repatriering

Og fra det øjeblik man som flygtning bliver tilbudt beskyttelse i Danmark, får man at vide, at hvis det ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, så ryger man ud. Forholdene i hjemlandet må gerne være "alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige". Kun hvis man er personlig forfulgt (§7 stk. 1), er der krav om "fundamentale, stabile og varige ændringer".

Fremover vil det ikke længere have betydning, at man som flygtning kan sproget og har fast arbejde og har taget dansk uddannelse - det skal nu tillægges "mindst mulig betydning". Det har ellers reddet enkelte somaliere fra at blive deporteret. Desuden får flygtningene også børn, som vokser op her og bliver danske. Indtil børnene bliver 8 år, vil de imidlertid ikke vurderes at have tilknytning til Danmark. De tæller simpelthen ikke.

Hvis vi ser på vores erfaringer, vil vi se, at undertrykkende regimer har det med at fortsætte i mange, mange år:

- Chile: Pinochet-regimet 24 år
- Irak: Saddam Hussein-regimet 24 år
- Syrien: Assad-regimet indtil videre 48 år
- Iran: præstestyret foreløbig 40 år

FN's flygtningehøjkommissær anslår, at det gennemsnitlige beskyttelsesbehov er 26 år¹. Så vi vil overhovedet ikke kunne udsende alle de flygtninge, der får inddraget deres opholdstilladelser. Vi vil bare smadre deres liv og efterlade dem i et limbo. Mange vil utvivlsomt gå under jorden.²

Det er ikke til at bære at tænke på, at mennesker risikerer deres liv for at nå til Danmark, og når de så endelig får asyl, bliver de sat på et hjemrejseprogram og får hjemrejseydelse. Måske blev de forfulgt af Assad, der stadig sidder på magten i Syrien, måske er de homoseksu-

¹UNHCR-prep.-Observations-on-the-law-proposal-2018-20161-akt-nr.-598518.pdf side 5

²Ifølge P1 Nyhederne 12.02.2019 var der primo februar forsvundet 328 fra Kjærshovedgård.

elle og fra et land, hvor homoseksuelle bliver forfulgt, udsat for tortur eller dræbt.

I det hele taget er L140 én lang række af tiltag, der skal gøre det klart for flygtninge, at de ikke er velkomne, og at de ikke skal regne med at kunne slå sig ned her. Kommunerne forpligtes til hele tiden at snakke om repatriering og får en bonus, hver gang de laver en repatrieringsaftale. De indvandrere, der har dobbelt statsborgerskab, vil blive betalt for at opgive deres danske statsborgerskab.

Samtidig har kommunerne ikke længere pligt til at finde en permanent bolig til flygtninge. Det behøver ikke engang være en selvstændig bolig, en køjeseng er vel sådan set nok. I forbindelse med "ghetto"-pakken hørte jeg, at de almene boliger, som man nu begynder at rive en masse ned af, har 68.000 på venteliste. Så flygtninge må så stille sig bag i køen med mange års ventetid – og betale flere hundrede kroner om året pr. boligforening for at stå på venteliste. Et håbløst projekt, for de vil ikke have råd til at betale de høje huslejer.

Demokratiet under angreb

Debatten i Folketinget ved vedtagelsen af denne racistiske, menneskefjendske lov var fæl. Alligevel forbød Folketingets formand Enhedslistens Pelle Dragsted at bruge ordet racistisk om Kenneth Kristensen Berths påstand om, at han ikke ville kunne nævne ét eneste land, som "har formået at integrere de muslimer, der er kommet til deres land, ikke ét". Pia Kjærsgaard, som selv er erklæret racist ("Der er kun én civilisation, og det er vores")³, begrænsede direkte et folketingsmedlems ytringsfrihed ved at forbyde brugen af ordet "racistisk". Men flere af hendes partifæller fik lov til uhindret at bruge ordet, da de derefter afviste al tale om racisme.

Så langt er vi kommet ud: At man nu kan stå i Folketinget og udspy racistiske udtalelser, og et folketingsmedlem, der fra tingets talerstol drikker sig til at kalde disse udgydelser ved rette navn, får mundkurv på.

I øvrigt kan flere og flere af landets borgere ikke stille op til Folketinget, og de har ingen indflydelse på, hvem der skal sidde i det. Den 1. januar 2018 havde 418.815 fastboende ikke dansk statsborgerskab, det vil sige, at godt 9 % af befolkningen ingen stemmeret har. Imidler-

tid har 112 "stramninger på udlændingeområdet" siden juni 2015 været rettet netop imod udlændinge.

Man anslår, at der er 5,3% muslimer i Danmark, men i Folketinget sidder kun 1% med muslimsk baggrund – og halvdelen af dem er Naser Khader!

Og for at det ikke skal være løgn, så er udlændinges mulighed for at deltage i demokratiet blevet yderligere forringet med L140. Hvis man ikke er EU-borger, skal man fremover have været 4 år i Danmark for at få lov til at stemme til kommunal- og regionsvalg. DF er efterhånden nærmest frådende i deres omtale af Muslimer og "ikke-vestlige" muslimer, men næsten umærkeligt udvides skydeskiven til at omfatte alle af "ikke-vestlig" baggrund.

Det begreb har intet sagligt fundament. Der findes ingen objektiv opdeling af mennesker i vestlige og ikke-vestlige, som man fx kunne bruge, når man vedtager stramninger på udlændingeområdet. Stramningerne rammer nemlig ikke borgere fra EU og for det meste EØS⁴⁵. Men USA, Canada, Australien og New Zealand kan man ikke rigtigt få med ind i vennekredsen, for "Vesten" ligger sådan set spredt rundt omkring på jordkloden, og "vestlig" er ikke noget juridisk begreb.

Alligevel snakkes der mere og mere om "ikke-vestlige" kulturer. Og Danmarks statistik laver statistikker over vestlige og ikke-vestlige oprindelseslande. Et boligområde bliver til en "ghetto", hvis bare 60% af beboerne har rødder i ikke-vestlige lande. Min påstand er, at "ikke-vestlig" er det nærmeste, man kan komme "ikke-hvid", hvis man nu helst ikke vil komme ind på hudfarve.

Danmark kommer til at mangle arbejdskraft

Men højrefløjens ønske om at smide "ikke-vestlige" borgere ud kolliderer med DF's ønske om forbedret ældrepleje og sundhedsvæsen. FOA har ca. 20.000 medlemmer med uden-

³Pia Kjærsgaard, Folketingets åbning 02.10.2001

⁴EØS: Norge, Island og Liechtenstein plus Schweiz i de fleste tilfælde

⁵Faktisk har EU/EØS-borgere krav på en bedre behandling i Danmark, end danske statsborgere har. Af samme grund flytter mange til Malmö eller syd for grænsen en periode for at komme ind under EU-reglerne for familiesammenføring.

landsk baggrund, næsten 80% af dem med "ikke-vestlig" baggrund. Ca. 10.000 er her på opholdstilladelse, i mange tilfælde formodentlig midlertidig. Knap to tredjedele af dem arbejder på social- og sundhedsområdet, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft, og de fleste er på ældreområdet⁶. Hvis de udvises, bliver der først rigtigt problemer med ældreplejen og sundhedsvæsenet.

Sidste år fik i alt 76.132 udlændinge opholdstilladelse i Danmark, hvilket var 600 færre end

i 2017. Faldet skyldtes, at antallet af flygtninge, der havde fået asyl, var faldet med ca. 900 til 1.652 (2,2%), og at familiesammenføring var faldet fra knap 7.800 til godt 5.200 (6,9%). Til gengæld havde alle andre grupper en stigende tendens. Så det er skam ikke, fordi det er lykkedes at stoppe "tilstrømningen" af udlændinge. De "vælter stadig ind over grænserne", men det er ikke dem, der har desperat brug for en opholdstilladelse, som får det.

Tabel 1: Overblik over alle meddelte opholdstilladelser mv.

Kategori	Periode	I alt 2017	2018												2018 i alt pr. 31.12.2018
			jan	feb	mar	apr	maj	jun	jul	aug	sep	okt	nov	dec	
Asyl mv. (A)		2.750	174	113	108	58	130	176	136	158	128	165	172	134	1.652
flygtningestatus *		2.706	173	113	107	57	129	172	132	158	127	161	165	127	1.621
Andet grundlag, herunder humanitære opholdstilladelser		44	1	0	1	1	1	4	4	0	1	4	7	7	31
Familiesammenføring mv. (B)		7.790	580	532	509	423	488	481	365	385	276	473	384	337	5.233
Familiesammenføring		7.015	529	479	454	377	442	401	274	261	250	445	371	319	4.602
- heraf ægtefæller/faste samlevende		4.127	369	332	308	239	288	258	193	191	181	318	296	242	3.225
Øvrige opholdssager (bl.a. adoptioner)		775	51	53	55	46	46	80	91	124	26	28	13	18	631
Erhverv (E)		12.749	1.283	1.243	1.012	1.178	1.049	1.164	1.152	1.389	1.116	1.597	1.190	980	14.353
- heraf fast-track, belpåordningen, postivisten og forsklere og undervisere		5.570	544	549	392	523	460	518	528	658	458	657	524	398	6.209
- heraf greencard og etableringskort		567	22	21	19	12	15	20	28	36	43	65	59	72	412
Studie mv. (F)		15.302	2.156	826	687	623	1.033	1.658	1.785	1.590	1.957	960	1.440	1.104	15.819
- heraf uddannelse inkl. PhD-uddannelse		8.949	1.608	205	104	169	463	1.086	1.179	921	1.495	202	770	654	8.857
- heraf au pair		1.423	107	93	100	85	129	107	134	124	83	118	133	97	1.310
- heraf praktikanter		1.899	215	157	183	137	185	189	159	211	171	307	207	119	2.250
EU/EØS (G)		38.237	3.161	3.693	2.611	2.376	2.694	2.369	2.456	5.559	7.087	3.118	2.533	1.418	39.075
- heraf lønarbejde		19.283	1.855	1.745	1.715	1.651	1.998	1.637	1.548	1.805	1.928	1.807	1.604	923	20.220
- heraf uddannelse		9.692	507	1.218	149	62	46	24	30	2.497	4.070	359	156	32	9.150
- heraf til personer med tilstrækkelige midler		4.739	400	396	427	318	288	382	406	547	571	497	407	219	4.868
I alt (A+B+E+F+G)		76.828	7.354	6.407	4.927	4.658	5.394	5.848	5.894	9.081	10.564	6.313	5.719	3.973	76.132

Kilde: Udlændinge- og Integrationsministeriet, Tal på udlændingeområdet pr. 31.12.2018

Danske arbejdsgivere råber på udenlandsk arbejdskraft, men alle deres bestræbelser på at få flygtninge i arbejde bliver nu gjort til skamme. Når flygtninge i arbejde fremover risikerer at miste deres opholdstilladelser, mindskes arbejdsgivernes incitament til at investere ressourcer i flygtninge.

Mørkelygter?

I øvrigt var det en underlig oplevelse, at jeg ikke længere kunne google mig frem til oversigten med alle opholdstilladelser. Jeg kunne kun finde tallene for januar 2019, så jeg måtte skrive til ministeriet. Her fik jeg et link og dette råd:

"Månedsrapporten 'Tal på udlændingeområdet' bliver udskiftet hver måned, så man altid kan se de seneste tal. Så hvis du ønsker at se/downloade alle månedsrappporter, er *det*

smarteste at gå ind på siden hver måned og hente den seneste." (Mine fremhævelser)

Foto: Liselotte Sabroe / Ritzau Scanpix Flyv ikke højere, end vingerne kan bære.

Vi er faktisk flere, der har undret os over, at vi ikke kan google os frem til rapporter med po-

⁶Kilde: FOA, Indvandrere og efterkommere i FOA 2018, 20.08.2018

sitive integrationstal på Udlændinge- og Integrationsministeriets side. Først var det umuligt at finde Medborgerskabsrapporten med alle dens positive resultater, mens det var nemt at finde negative eller neutrale statistikker. Siden var det umuligt at google skandalerapporten om "3. generations indvandrere" - et udtryk, der ikke giver nogen mening - dels fordi de ikke er indvandret, men født her, dels fordi efterkommerne børn i virkeligheden tit er 4. generation. Første generation er ofte indvandret med 2. generation på armen eller i hånden, så efterkommerne er 3. generation og deres børn først 4. generations danskere. Berlingske, der havde fået førsteret på nyheden, endte med at måtte dementere hele historien om den fejlslagne integration. Og rapporten fremstod som forældreløs, fordi ingen ville lægge navn til den.

Og så er det, jeg tænker, om regeringen og dens embedsværk bruger mørkelygter til at for dunkle virkeligheden ved at kaste projektørlys på for eksempel den øde ø Lindholm og senest Tour de France på dansk jord, så ingen lægger mærke til, hvad der i virkeligheden foregår i mørket lige uden for lyskeglen.

Redningen af danske jøder

Danmarks gode ry i udlandet bliver unægtelig noget blakket af den brutale kurs, folketingsflertallet kører på flygtninge- og integrationsområdet, og vi er mange, der har svært ved at kende vores land. Derfor var vi også taknemmelige over at kunne fejre 75 året for næsten 7.000 danske jøders redning i oktober 1943. Og vi var stolte over vores land, der - så vidt jeg ved - var det eneste land, hvor befolkningen gjorde en samlet indsats for at redde jøderne fra at blive sendt i den visse død i nazisternes udryddelseslejre. Det trøster mig, at mit land og mit folk også har den side, og den satser jeg på vil vinde i sidste ende.

På bagsiden af dette tidsskrift er der imidlertid en skrivelse, der bør tjene som advarsel om, at vi i vores stolthed over at have reddet ca. 7.000 danske jøder ikke må hæve Dannebrog så højt, at fødderne ikke kan nå jorden. Afslaget på visum til jødisk-tyske Anna Philipsohn (der som tysk jøde havde mistet sit statsborgerskab i 1935) blev givet godt en måned efter pogromnatten ("Krystalnatten") den 9. november 1938 og halvandet år, inden Danmark blev besat af Nazityskland. Anna Philipsohn slap aldrig væk.

Nyt fra Randers:

af Birgitte Olesen

Integrationsgruppen har fået tilsagn fra *Hans Lassen* til et arrangement:

torsdag den 25. april kl.16 på Underværket

Alle er velkomne!

Det er ham der kan dokumentere, at integrationen går forbavsende godt, trods regeringen og DF.

NEJ til paradigmeskiftet – JA til lighed

af Johanna Haas og Said Parvin fra Asylret

Af pladshensyn er originalindlægget forkortet, men teksten kan læses i sin fulde længde på Asylrets Facebookside, hvor man også finder links til de omtalte artikler.

Lad os indledningsvist se på fakta om den integration, som Danmark nu officielt har afskaffet pr. lovdekret fra Christiansborg d. 21.2.2019 med vedtagelsen det såkaldte DFske "paradigmeskifte" i udlændingepolitikken. Med opbakning fra både V og S og til stor skade for det danske samfund.

Integrationen virker - DF, S og V vildleder, når de gang på gang benægter dette

Hans Lassen forsvarede i 2018 sin ph.d.-afhandling om integration på Aalborg universitet. Han vurderer, at den brede konsensus om, at vi har en forfejlet integration "er en af de største fejlanalyser i dansk historie".

Forklaringen på at det siden midt 90'erne er gået markant fremad med integrationen skyldes ifølge Hans Lassen en stigning i human kapital. Dvs. sprogkundskaber og uddannelsesniveau. Hvis man vil gøre noget for integrationen, skal man ifølge Hans Lassen satse på at højne flygtninges sprogkundskaber og uddannelsesniveau. Så relativt simpelt er det faktisk.

Derudover anfører Hans Lassen den glemte sandhed, at "Når vi tager imod flygtninge, er det ikke for, at de skal bidrage økonomisk til samfundet" Hans Lassen er citeret efter Politiken, 19.1.2019: "Debatten om ikke-vestlige indvandrere er helt på månen. Vi står jo med en integrationssucces."

At en inkluderende flygtningepolitik redder liv og hjælper med at bygge knuste tilværelser op igen ved at skabe håb om stabilitet og nye rødder og at dette er et mål i sig selv, den sandhed er der ikke mange, der minder os om i dagens officielle Danmark. Et samfund der fortrænger en så grundlæggende sandhed er ikke længere et humanistisk samfund.

Asylret opfordrer også indtrængende til at læse professor Morten Sodemanns artikel i *Ræson*, 24.2.2019: "Udlændingestramningerne skaber tragedier for øjnene af os og tvinger flygtninge ud i armod."

Her er et uddrag.

"En (...) patient – og mor – fra Nordøstafrika opsøgte os på Indvandrermedicinsk Klinik og bad om hjælp til at rejse tilbage til familiens hjemland. Ægtefællen er fængslet i hjemlandet, og patienten selv er eftersøgt af myndighederne. Deres datter er meget syg med svær tarm sygdom, opereret 12 gange og har Downs syndrom. Hverken barnet eller moderen ville overleve længe i hjemlandet. Men hellere det end et handlingslammet ydmygende liv i fattigdom i Danmark. Mor og datter er i øvrigt FN-kvoteflygtninge, der oftest er de flygtninge, der har størst beskyttelsesbehov".

Et sandt paradigmeskifte ville føre os tilbage til dem vi var før 2001

Asylret ønsker og kræver et sandt paradigmeskifte, der fører os tilbage til dem, vi var engang. Dengang vi tog imod medmennesker på flugt i stedet for at lægge dem for had og udstøde dem fra vores samfund.

Sæt dit kryds ved et parti, der ikke hetzer! Sæt kryds ved et parti, der ikke fører DF udlændingepolitik! Lad os give medmenneskeligheden og respekten for det enkelte menneskes værdighed indpas i det danske samfund igen!

Johanna Haas og Said Parvin

100 % fremmed?

af Malene Fenger-Grøndahl

Hvem er fremmed i Danmark? Det spørges der om på en udstilling i Århus. Der er tale om en del af et kunstdokumentarisk projekt af samme navn.

I løbet af den seneste måneds tid har jeg interviewet ti mennesker med flygtningebaggrund, som alle bor i Aarhusområdet, og som har sagt ja til at blive portrætteret med foto og en kort tekst.

Det er en del af det kunstdokumentariske projekt "100 % fremmed?". Alle interviewpersonerne er blevet bedt om at forholde sig til projektets overskrift, og det kan i første omgang lyde både provokerende og forfejlet. For hvorfor spørge mennesker, der er kommet til Danmark med flygtningebaggrund og har kæmpet hårdt for at blive en del af samfundet, hvor fremmede de føler sig? Pointen er ikke kun, at deres svar faktisk viser samfundets rummelighed; det er også en måde at kaste spørgsmålet tilbage til alle os andre. For hvor fremmede føler vi os i det samfund, som på papiret er vores? Hvad skal der til for, at vi føler medejerskab, tryghed og medansvar?

De ti personer bliver sammen med ti andre mennesker med flygtningebaggrund fra Aarhusområdet, præsenteret med foto og tekst på en udstilling i Rådhusparken i Aarhus, der åbner 4. april. Her kan forbipasserende møde århusianeres livshistorier i komprimeret form. Det handler om flugt, krig, kærlighed, danskhed og det at føle sig hjemme – eller fremmed. Og svarene er tankevækkende, rørende og oprørende.

Se fx her, hvad en 63årig kurdisk kvinde fra Irak siger.

"Jeg hører mere til i Danmark end i Irak, for jeg har boet her over halv-

delen af mit liv. Men jeg føler mig fremmed, når jeg hører, hvordan asylsøgere bliver behandlet. At et barn kan blive nægtet kartofler og broccoli på et udrejsecenter. Det gør ondt, at nogen skal føle sig så uønsket."

Eller hvad en somalisk kvinde på 46 år siger om sine ønsker for fremtiden:

"Mit ønske for min datter og for Danmark er, at danskerne vil se, at vores børn er en del af Danmark. De somaliske unge er hvide indeni og brune udenpå. De føler sig danske. Jeg drømmer om, at de får lov at bidrage med alle deres ressourcer."

Det er en drøm, jeg deler, og jeg tror på, at netop fælles drømme kan være begyndelsen på stærkt og rummeligt fællesskab.

Læs mere om "100 % fremmed?" her: www.100pctfremmed.dk/

Foto af *Camilla Pape*: „Kurdisk forår på Bornholm“. – Se mere nedenfor, side: 23

Åbent brev til Mette Frederiksen

Arendse Jacobi

Brev til Mette Frederiksen, Facebook den 24. september 2018.

Dét har jeg sat ind på Mette Frederiksens side:

Åbent brev til Mette Frederiksen

Det er fint, at du/Socialdemokratiet vil gøre en indsats for danske børn.

Men det er frustrerende, at de mange børn på Asylcentre er glemt. De vokser op under ulidelige forhold og bliver straffet for livet over ikke at kunne vokse op i et almindeligt hjem.

Nogle siger, at de bare kan tage hjem – men det kan hovedparten ikke. Dels fordi de lande de oprindeligt kommer fra ikke vil tage imod dem, dels fordi mange af dem kan blive udsat for forfølgelse i hjemlandet.

Du og Socialdemokratiet opfordres til at ændre holdning og jeg håber at I vil arbejde for humane og ordentlige forhold for de mange forsømte og helt uskyldige børn, således at du også bliver asylbørnenes Statsminister.

Og jeg opfordrer til at børnekonventionen overholdes, herunder

- artikel 2. nr. 2:
Deltagerstaterne skal træffe alle passende forholdsregler for at sikre, at barnet beskyttes mod alle former for forskelsbehandling eller straf på grund af barnets forældres, værges eller familiemedlemmers stilling, virksomhed, udtrykte anskuelser eller tro. – og:
- artikel 3, nr. 1
I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

Måtte jeg høre fra dig!

Arendse Jacobi, jurist,
Bredevej 28,
2830 Virum.
Tlf. 45857638

Med i *Bedsteforældre for Asyl*

Hvornår er de blevet pint nok?

29. september 2018

Åbent brev til Udlændinge- og Integrationsministeren.

Bag Asylcenter Sandholm i det idylliske Nordsjælland ligger Elendighedens Sted, Fængsel Ellebæk for afviste asylansøgere, som Danmark vil deportere med tvang. I blandt dem sidder, som du nok ved, en mindre gruppe iranere fra Kærshovedgaard ved Ikast, alle kristne. En af dem er personlig ven af min mand og mig.

Vi besøgte ham i fredags. Der var gået nogle måneder siden vi besøgte ham sidst, for der er mange km at køre. På de måneder var der sket en uhyggelig forandring. Vores ven var tyndere og blegere end før. Den solrige sommer havde ikke sendt sine stråler ned over Ellebæk, Han var tydeligvis præget af for dårlig mad, for lidt frugt og grønt, for ringe mulighed for udendørs ophold og aktivitet. Med en stadig trussel om tvangsudvisning over hovedet. En Guds nåde, at han ikke har mistet livsmodet, men stadig håber på en retfærdig afgørelse.

Hvornår er de indsatte blevet pint nok, fru minister?

Hans bekymring var især at blive syg. Han har jo set, hvordan hans medfanger bliver behandlet under sygdom. Der ordineres 2 panodil, næsten uanset sygdommens art. Han har fulgt med i, hvordan en (fra Tyskland) nyopereret medfange, hvis venner tilkaldte vagtlæge udefra, da han blev meget dårlig, var udsat for, at fængselspersonalet sendte vagtlægen tilbage, fordi der angiveligt ikke var behov!

Blev den pågældende pint nok, fru minister?

Mange af de indsatte kan vitterlig ikke tvangsudvises. Enten fordi der ikke foreligger nogen aftale med deres hjemland (hvis de har ét), eller fordi Danmark ikke må udvise personer, der står i fare for tortur eller dødsstraf. Det sidste sker så alligevel. Den danske stat er ikke så nøjeregnende, når det gælder "fremmede". Alligevel sidder indsatte i mange måneder, nogle over et år, nogle 1½ år! Til ingen nytte. Selvfølgelig vil et menneske, der er flygtet for sit liv, ikke tilbage, så længe der er fare for forfølgelse og vilkårlig tortur og død. Det nytter ikke noget, at det danske Folketing strammer op, og at der træffes en politisk beslutning om, at det er OK at tvangsdeportere til f.eks. Somalia og Afghanistan.

Hvornår er de mennesker blevet pint nok, fru minister?

Elendighedens sted, Ellebæk Fængsel, og deportationscentre på Kærshovedgaard og Sjælsmark er skampletter på Danmark. Jeg vil opfordre til, at de snarest nedlægges, og at planerne for et udvisningsfængsel i Ring skrinlægges. Genoptag i stedet de indsattes sager (for så vidt de ikke er hårde kriminelle) med henblik på, at de efter så mange år i Danmark kan få en fremtid her og bruge deres ressourcer, før det danske system har nedbrudt dem totalt. Mange har en uddannelse, mange taler udmærket dansk, andre kan stadig nå at lære det. Danmark har brug for dygtige hænder og hoveder. Brug dog dem, der allerede er her, og giv humanitært ophold til dem, der er for nedbrudte til at kunne virke i samfundet.

De er allerede pint nok, fru minister!

Med venlig hilsen
Bodil Hindsholm Hansen,
pastor em.
Brunbjergvej 25,
8970 Ringkøbing

Barmhjertighed – det er en by på Månen. Kulturarv – ja, en skændsel

Flemming Chr. Nielsen

... uddrag af en kommentar i Altinget, den 11. oktober 2018.

Beklageligt er det, at eksempler på kristen hygge vælder frem, når blot der kradses lidt i myten om vor tusindårige kristendom. Men hvorfor skulle vor egen nation dengang og nu være mere hengiven til nåde og næstekærlighed end de andres?

Vi er alle produkter af en tidsånd, der kan være barbarisk, indskrænket, from, tyrannisk, snæver eller – for tiden – kristeligt selvfed. Og unægteligt ville det klæde den officielle kristendoms aktuelle repræsentanter at indrømme den milevide afstand mellem ideal og virkelighed i stedet for at lukke øjnene for de forbrydelser, der i fortiden og nutiden bliver begået under dække af kristendom.

Lige nu er vi kristelig set kvalt i regeringspåstanden om at være "et kristent land." Men

hvordan kan et kristent land ydmyge, håne og deportere til den visse død? Hvordan kan et sådant land hindre ægtefæller og børn i at være sammen? Hvordan kan det diktere en fysisk og åndelig ensretning?

Ikke med henvisning til kristendommens grundlægger. Kun med kagedåse-prædikener om luftig nåde og lige så luftig næstekærlighed.

For sikken kirkelig og politisk ballade, hvis vor folketingsprædikant nu havde hævet røsten og i Christiansborg Slotskirke gjort de forsamlende politikere opmærksomme på evangeliets ord: "Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild..."

Jo, bare en enkelt gang og for i diplomatisk høflighed at henlede deres opmærksomhed på, at vi har omskrevet Det Nye Testamente til en godnathistorie for børn.

Skrub af ...

af Georg Metz

fra Information, 1. marts 2019

Den hidtidige danske moral-opfattelse i jødisk-kristen-muslimsk etisk baseret tolkning af menneskets ret og værdighed er suspenderet af lovgiveres snævre behov for resultater, støbt i et menneskesyn som dansk retskultur ellers har forkastet.

Grundtvigs udsagn: *Menneske først, kristen så*, kan i princippet i fremhævelsen af fordringen på mennesket først, og uden at udsagnet mister betydning snarere tværtimod, udskifte ordet kristen. Således: menneske først, så dansk/svensk/ somalisk/syrisk

Det var netop: *menneske først, jøde så*, der i sin tid reddede den danske mosaiske befolkningsgruppe fra udlevering til nazisterne. Den opfattelse sejrede over en i øvrigt latent antisemitisme.

Sverige bistod de flygtende uden krav om paradigmeskift fra modtagelse til integration til hjemsendelse.

Georg Metz, Information 1.marts 2019.

Borgerforslag for de afviste asylbørn

Skriv under på borgerforslag for de afviste asylbørn i Sjælsmark og Avnstrup!

Tone Olaf Nielsen & Michala Clante Bendixen

Flertal

I 2012 besluttede et flertal i Folketinget at oprette særlige udrejsecentre, hvor voksne afviste asylansøgere skal bo, indtil politiet kan tvangsudsende dem. Siden 2016 har man også anbragt afviste børnefamilier i hjem- og udrejsecentre, hvor børnene lever en trøstesløs tilværelse.

Ingen mad, masser af frygt

Familierne skal opholde sig i centrene og får ingen kontante ydelser. De må ikke selv lave mad, men spiser tre gange dagligt i centrets cafeteria. Omgivelserne er triste og beskidte, og der er få fritidstilbud til børnene. De fleste børn kan ikke få plads i folkeskolen, men går i Røde Kors' asylskole, som har få ressourcer, stor udskiftning og svingende undervisning. Og alle børnene lever i konstant frygt for at blive tvangshjemsendt til de forhold, deres familier flygtede fra.

Fastlåst situation

I oktober 2018 vurderede Rigspolitiet, der er ansvarlig for udsendelsen af afviste asylansøgere, at udsendelsessituationen for 57,54% af alle afviste asylansøgere er "fastlåst", hvilket vil sige, at tvangsmæssig udsendelse er umulig eller vanskelig og tidskrævende at gennemføre. Tal fra Udlændingestyrelsen viser, at der pr. 30. juni 2018 er i alt 130 børn, som har tilbragt 4-12 år i asylsystemet, hvilket mange eksperter og organisationer vurderer er uacceptabel lang tid.

Angst

De langvarige ophold skaber, ifølge Røde Kors psykolog Sólveig Gunnarsdóttir, "angste børn, der har mange spørgsmål til deres asylsag og fremtid, spørgsmål uden noget konkret svar. Angste børn, der ikke tør give slip på deres forældre, af frygt for at politiet henter dem mens de er væk fra hinanden. Angste børn, hvis nervesystem kører på overdrive, og som er i kronisk alarmberedskab. [...] Børn, der gradvist forstår og mærker, at de og deres forældre er uønskede, og begynder at tvivle på om der er

plads til dem i verden. [...] Børn, hvis udvikling og trivsel gradvist tager skade af at vokse op i håbløshed og desperation."

Politisk ansvarsfralæggelse

Opholdet under de utålelige forhold er et bevidst forsøg på at presse dem til at rejse. Politikerne lægger ansvaret over på forældrene: det er dem, der ikke vil samarbejde om udrejse, og de anklages for at tage deres egne børn som gidsler og for at forsøge at vente sig til asyl.

Forældrenes viden og frygt

Hvorfor rejser forældrene ikke bare hjem i stedet for at lade deres børn vokse op i Sjælsmark og blive syge, spørger mange? Vores nære kendskab til disse forældre gennem årene viser, at de bliver her, fordi de er angste for at rejse tilbage, selvom de danske myndigheder ikke mener, at de er i risiko. De bliver her og ser deres børn blive syge, fordi de mener at tilstandene i deres hjemlande er værre end i Sjælsmark og Avnstrup. Endvidere kan en del af dem slet ikke få indrejsepapirer fra deres oprindelseslande. Og deres angst kan ikke afvises så skræmmende: chancen for at få asyl er mindre i Danmark end i EU generelt, og en del sager omgøres gennem tiden.

Flygtningehjælpens kommentar

Uanset hvad man måtte mene om forældrenes bevæggrunde for at modsætte sig frivillig udrejse, skal det pointeres, som Dansk Flygtningehjælp gør det i en ny rapport, at "på ingen andre lovområder i Danmark straffes børn for deres forældres beslutninger."

Brud på børnekonventionen

På den baggrund mener vi, at Sjælsmark og Avnstrup er et brud på FN's Børnekonvention, som Danmark tiltrådte i 1991, der skal sikre alle børns ret til en tryk barndom, liv og udvikling uanset opholdsgrundlag.

Derfor gik mere end 100 kendte danskere, organisationer, virksomheder og bekymrede

asylforældre i 2017 sammen om at stifte *Folkebevægelsen for asylbørns fremtid*. Bevægelsen blev stiftet i Trampolinhuset i 2017 og arbejder for at sikre bedre rets- og levevilkår for asylbørn i Danmark.

I december offentliggjorde *Folkebevægelsen* et borgerforslag, som skal sikre de afviste børn en bedre opvækst. Vi har 3 krav til politikerne i Danmark:

1. Der skal være en tidsgrænse for, hvor længe et barn må bo i et hjem- eller udrejsecenter. Vi siger max. 18 måneder. Hvis politiet ikke har kunnet udsende familien inden da, så skal barnet og dets forældre tildeles midlertidig opholdstilladelse på 2 år med mulighed for forlængelse, så barnet endelig kan begynde at leve et normalt liv i sikkerhed og tryghed.
2. Børnene skal have lov til at spise mad de kan lide lavet af deres forældre. Derfor skal cafeteriaordningen afskaffes, og familierne skal have ret til at lave deres egen mad i centrene.
3. Børnene skal have en ordentlig og alderssvarende uddannelse, mens de er her.

Derfor skal alle asylbørn garanteres en plads i den danske folkeskole.

Udrejsecentrene bør lukkes

Folkebevægelsen for asylbørns fremtid så helst, at hjem- og udrejsecentre blev lukket helt. Men det er der næppe folkelig eller politisk opbakning til p.t. Så borgerforslaget er et forsøg på i det mindste at sætte en tidsgrænse for, hvor længe et barn max skal bo i centrene - og forbedre deres levevilkår, mens de bor der.

Vi har allerede samlet mere end 15.000 underskrifter og skal samle i alt 50.000 underskrifter inden 8. juni.

Appel

Hjælp os med at få politikerne til at lytte. Skriv under på borgerforslaget og find 10 andre personer der skriver under. I kan finde borgerforslaget her:

www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-02060

Lad os sammen skabe et stort folkeligt flertal for forandring for de afviste børn.

"Mit" flag er for alle.

Hawar Azizi

Digt af Hawar Azizi fra Sjælsmark

"Mit" flag er for alle.
"Mit" flag kender ikke forskel på hudfarve.
"Mit" flag kender ikke forskel på tro.
"Mit" flag kender ikke forskel på køn.
"Mit" flag er ligeglad med mode og hvordan man går klædt.
"Mit" flag kender ikke forskel på dig og mig.
"Mit" flag er for dem der ikke kan søge trøst andre steder.
"Mit" flag er for alle dem der føler sig hjemme her.
"Mit" flag er det første og det største.
"Mit" flag er også dit flag for "mit" flag er for alle
Jeg håber en dag at Dannebrog omfavner dig og tager dig i sin favn og byder dig rigtigt indenfor. Indenfor – hvor hjertet og medmenneskeligheden bor.
Vores flag

Hawar Azizi

Vise til Hadsten højskole

af Leif Bork Hansen, tidl. Sognepræst, Bedstefar for Asyl

onsdag den 12. december 2018

Melodi: Katinka, Katinka luk vinduet op

1. Mit Danmark pas på med din stalkerkultur!
Du land som har ry for at pine!
Og bygger i sindet mod andre en mur
i ønsket om velstand for sine!
Som sætter sin flygtningekvote til nul,
bag nationalismen har bygget sit skjul!
Mon ikke din narcissistiske kur
utåleligt bli'r – selv for dine!
2. Hvad sker der i Danmark, hvad sker der med os,
hvorfra kommer denne racisme?
Mod fremmede giver foragten vi los,
vi før har bekæmpet nazisme,
som ikke i jøden sin næste vil se!
Er noget på ny i vort land ved at ske!
Mit folk, du som bød mod nazisterne trods:
Sig fra mod al flygtning-sadisme!
3. Har glemt du din herkomst, hvor kommer du fra?
Hvem gav liv til dig og til dine?
Mon ikke dit hovmod det tager lidt af,
din nationalistiske mine?
Så tak du din skaber og tak du din Gud!
Lær af ham at se, hvordan livet ser ud!
Al sammenhængskraften udspringer deraf:
Han kalder os alle for sine!

Leif Bork Hansen

Nationalisme.

af Troels Toftkær

Demokrati og Velfærd er en forening, som er opmærksom på flygtnings og indvandreres velfærd og deres (u)mulige situation som mennesker i et samfund, der ellers er demokratisk; her peges der på nogle grundlæggende svagheder som efterhånden har spredt sig til almindelig sprogbrug i samfundet.

Da jeg var ung talte politikerne om "borgerne", "vælgerne" eller bare "folk" når de forklarede, hvad de gerne ville med deres politik- og hvem de ville det for. Man henvendte sig til

borgerne.

Sådan er det ikke mere.

Nu hedder det altid "danskerne". Politikerne, alle politikere, appellerer til "danskerne".

Det kommer fra Dansk Folkeparti. De begyndte med at tale om, hvad de ville gøre for danskerne, og nu er alle fulgt med. Det er den største sejr Dansk Folkeparti har vundet.

For på den måde holder man liv i en diskussion om, hvem der er dansk og hvad, der er dansk: –Nogen mener at en hel del borgere, også danske statsborgere, ikke er danske. Det drejer sig om flygtninge og indvandrere og deres efterkommere. De er ikke danske hedder det sig. Eller ikke danske nok. Andre kan så mene, at når man er dansk statsborger, så er man dansk. Nogen vil sikkert mene, at når man er født i Danmark, så er man dansk osv.

–På samme måde er der helt sikkert indvandrere eller flygtninge, som ikke uden videre synes de er danske. I det mindste synes nogen, at de er dansk-palæstinensiske, dansk-tyrkiske, eller noget andet.

Diskussionen om danskhed er der. Den fylder meget i debatten og den bruges politisk. Den skaber et "os" og et "dem", der meget nemt bliver til de rigtige og de forkerte, venner og fjender, og det er den diskussion, nationalismen lever af.

Nationalismen siger: "Danmark er danskernes land", og hvis man vil være her, skal man være eller blive dansker. Ellers skal man ud.

Integration er ikke nok – hvis det da overhovedet er muligt. Kun assimilation er nok. Dvs. blive som os, og nationalisterne bestemmer selv, hvem og hvordan dette "os" er. Nationalisterne bestemmer selv, hvad og hvordan dansk er.

Deres mål er et etnisk rent Danmark. Og de giver ikke op før den sidste muslim er ude over grænsen – eller sidder og spiser flæskesteg og drikker øl efter at have været i kirke juleaften.

Men det er ikke nok. For så er der opgøret med dem, der ikke er danske sådan som nationalisterne mener man skal være. De kulturradikale? Socialisterne? eller måske ateisterne? Det er allerede i fuld gang og når nationalismen tager fat ved man ikke, hvor det ender. Kun at så vil der altid være fjender, for nationalismen kan ikke leve uden fjender.

Men er der noget galt i bare at være dansk?

Ikke det fjerneste. Hvis man holder af Kongehuset, af Dannebrog, "Matador" og synes det er rigtig dansk, så er det bare godt for dem, der har det sådan. Hvis man bedre kan lide "Olsen banden" "Den Danske Salmebog" eller Højskolesangbogen" og udsigten fra Himmelbjerget, så er det også godt. Når det kommer til stykket har de fleste af os vores egen danskhed. Den skal vi have lov at have i fred, også selv om min danskhed er noget andet end min nabos. Det afgørende er, at dansk og danskhed handler om vores følelser.

Naturligvis hører følelser med i politik, men det politiske fundament i et demokrati er borgere, og vælgere, og i det stykke er vi alle lige, uanset hvilke følelser vi har eller ikke har for dansk og danskhed. Det politiske fællesskab er respekten for landets love og samfundets demokratiske indretning. Ikke det etniske.

Nationalisterne kan ikke lide multikultur. Kun danskhed.

Men et demokratisk samfund er multikulturelt. Der findes ikke kun een dansk kultur. Der findes flere. Man kan tale om en kultur fra arbejderbevægelsen, en anden fra højskolebevægelsen og i det mindste 2-3 stykker til og alle mulige overlapninger og blandingsformer. Og der findes ingen overdommer, der kan sige, at den ene kultur eller tradition er mere dansk end den anden- eller hvad der overhovedet er dansk, er rigtig dansk- eller måske ligefrem udansk. Der findes ingen overdommer- og det er godt!

Det modsatte af multikultur er monokultur, og det får man kun ved stærk autoritet og kæft trit og retning.

Derfor:

- Vær opmærksom på, at DF er det eneste nationalistiske parti vi har- alle andre partier, liberale, socialistiske eller socialdemokratiske har deres rod i værdierne fra Den franske Revolution. Ja, også de konservative har tilpasset sig!
- Naturligvis kan man samarbejde med nationalister. Lave de nødvendige kompromisser om skattepolitik, trafikpolitik osv. Alt andet ville være både udemokratisk og dumt.
- Men en regering skal ikke gøre sig afhængig af nationalisterne. Det danske samfund skal ikke blive nationalistisk.
- –hold op med at sige "danskerne". Tal om og til borgerne.

Danskere set med fremmedes øjne; fire forestillinger om danskere.

af Christian Aziz,

sprogofficer, forfatter og foredragsholder

Danmark. Danskere. Dansk. Vores nationalitet er – ikke mindst i takt med Dansk Folkepartis fremmarch – blevet politiseret. Vi lader sjældent fremmede komme til orde og ytre sig om Danmark og danskheden. Måske fordi vi ikke anerkender, at andre end os selv kan have indsigt heri. Måske fordi vi ikke ville bryde os om at høre, hvad de ville have at sige. Han ved hvad han taler om!

I mit arbejdsliv har jeg sejlet jorden rundt for Maersk. Bekæmpet pirateri ud for Afrikas Horn for Søværnet og taget imod over tusinde asylansøgere som skoleleder i Røde Kors. Dannebrog har vajet over mig alle tre steder, og det er jeg stolt af. Det har også givet mig en unik indsigt i, hvordan udlændinge anskuer Danmark og danskere – både ude i den store verden, og ikke mindst hjemme i vores egen lille andedam. For når man har et efternavn som mit og har lært sig arabisk som sprogofficer, ja så kan man pludselig flyve under radaren og gå for ikke at være dansker, hvilket ofte har bragt interessante oplevelser med sig. Når jeg holder foredrag om andre kulturer eller integration, er der typisk fokus på andre nationaliteter. Jeg vil i det følgende forsøge at holde spejlet op foran os selv til en forandring og præsentere fire forestillinger om danskere. Da man jo selvfølgelig ikke kan skære en hel befolkningsgruppe over én kam, vil du måske ikke kunne nikke genkendende til det hele. Men det er min påstand, at rigtig mange vil.

Danskere taler ikke med mennesker de ikke kender – i det offentlige rum.

Rigtig mange arabere, afrikanere og amerikanere har alle ladet mig forstå, at vi danskere er nogle af de mest lukkede mennesker og enormt svære at komme i kontakt med – i det offentlige rum. Ingen taler sammen i toget, i køen i supermarkedet eller hos frisøren. Small talk som fænomen mellem fremmede eksisterer i rigtig mange andre kulturer, men lader til at være forstummet herhjemme. Hvornår har du sidst selv talt med personen foran dig i køen i Netto eller sat dig ned ved siden af en fremmed på en bænk en smuk solskinsdag og spurgt, hvad der har bragt vedkommende hid?

Alligevel er danskere enormt tillidsfulde – overfor hinanden.

Selvom vi ikke taler sammen, stoler vi på hinanden. Vi lader i hvert fald vores børn sove ude i barnevogne – også i det offentlige rum. Og vi sælger ting til hinanden via Den blå Avis, som i næsten alle andre lande ville kræve en uvildig tredjepart som mægler. Vi menige danskere har rigtig meget tillid – måske ikke til politikere og brugtvognsforhandlere, men til hinanden som medmennesker.

Danskere har ure - men ikke tid.

Vi har altid travlt. Vi tager os ikke tid til de ting, der i mange andre kulturer er vigtige. Tid til at lave mad – og nyde den efterfølgende. Tid til at besøge familie og venner. Tid til at være sammen med vores børn, mens de er små. Tid til at gå i kirke – medmindre det er juleaften.

Signalforvirring vedrørende religion

Og apropos kirken... rigtig mange danskere definerer slet ikke sig selv som kristne og har ikke et personligt forhold til Gud. Det til trods for, at vores flag prydes af et kors og man dårligt kan bugte sig gennem en bakkedal noget sted i landet, uden at støde ind i en kirke. Det er der rigtig mange udlændinge, der har svært ved at forstå.

Det var fire påstande om det at være dansk. Jeg kunne komme med mange flere. Måske slog jeg hovedet på sømmet i forhold til, hvordan du ser på danskere. Måske tænker du: han ved da ikke, hvad han taler om. Sådan er jeg/vi/de da overhovedet ikke.

Og det er netop det der er det smukke ved danskere – og alle andre folkeslag for den sags skyld. Du kan generalisere, og det gør næsten alle. Men du kan ikke generalisere alle, og det gør næsten ingen. Heldigvis.

Chr.Aziz

Den der kun ta'r spøg for spøg
Og alvor kun alvorligt
Han og hun har faktisk fattet
Begge dele dårligt

GRUK

Noget om race

af Annette Bauder, psykoterapeut

Hvad er det i det hele taget, vi taler om?

... Fx er der i helhed større fysiske ligheder mellem en europæer og visse afrikanere, end der er mellem europæere indbyrdes, ligesom det samme er tilfældet mellem afrikanere og afrikanere. Hudfarve er nemlig kun et af de parametre, der er undersøgt i forbindelse med at finde frem til, hvad der kunne definere en race, siger antropologer m.v. Så vidt jeg ved, har man fra videnskabeligt hold opgivet at kalkulere med begrebet race, fordi det ikke kan defineres.

Engang blandede man lystigt sprog og race sammen, og sagde fx at visse europæiske folkeslag var ariere. (du husker sikkert ham med overskægget, der gik ind for den betragtning), og det er jo også det rene sludder, i og med der her er tale om en sprogvidenskabelig betegnelse.

Så, hvordan definerer man en race??

For DF's vedkommende forekommer det mig, at de mener, at det er mennesker, der af forskellige grunde, bl.a. at de selv eller deres forældre kommer fra et især arabisk talende land, og er blevet bosat i tætbebyggede betonområder i yderkanter af storbyer kaldet ghettoer, som tidligere beboedes af bl.a. socialt unge utilpassede rockere, som man havde megen ballade med, - nu tilhører en særlig race kaldet muslimer.

Noget tyder desuden på, at visse vaner, leveregler, traditioner, spisevaner og levemåder osv er det der giver anledning til at kalde befolkningsgrupper for en race.

Ja, det er jo det rene vås det her.

Annette Bauder

Griseri

Udover en shitstorm er journalist *Christine Cordsen* blevet politianmeldt for at kalde etniske danskere "grisefarvede". –

Tegning: *Bob Katzenelson* ©

MIT LAND

Jocelyn Beirne Chapman Pedersen

Her er begrebet 'verdensborger' på sin plads. Jocelyn Pedersen viser den fine samklang af glæde ved nationalitet og kosmopolitisme.

Hvad betyder begrebet 'mit land'? Det er det sted, hvor man føler, at man hører til, hvor man identificerer sig med kulturen, omgivelserne, de mennesker som bor omkring én.

New Zealand er mit oprindelige land. Jeg tilhører den tredje generation af min familie, som blev født på New Zealand. Jeg boede der, indtil jeg var 21 år. Derefter rejste jeg til Storbritannien i et par år for at arbejde og opleve stedet, hvor min familie oprindeligt var udrejst fra, stedet de kaldte deres land. Samtidig havde jeg mulighed for at rejse rundt i Europa, og jeg besøgte også Danmark. På det tidspunkt faldt det mig ikke ind, at jeg en dag vil kunne kalde Danmark 'mit land'. Men det føler jeg, at jeg kan efter ca. 30 års ophold sammen med min danske mand og vores to børn.

At kunne kalde et land som New Zealand 'mit land' betyder, at man kommer fra et sted, hvor det store Stillehavs bølger ruller evigt ind på kysterne; et smukt, bakket og bjergrigt land med et grønt og meget varieret landskab, omgivet af havet og med mange øer; et land med landbrug, fiskeri og industri. Der findes to hovedkulturer på New Zealand – den britiske, som mange indvandrere bragte med sig, da de ankom for mere end halvandet hundrede år siden – og Maori-kulturen, som tilhører den oprindelige befolkning. De to lever side om side, ligeværdige, med hver deres forskelligheder, men alligevel har de ligheder i værdier,

stolthed og respekt for hinanden. I dag er der mange nye indvandrere, de fleste fra Asien, som er velkommen til at bosætte sig og finde et arbejde. Samtidig kommer der en hel del tilrejsende turister fra andre dele af verden. De beskriver os alle som et venligt folkefærd, hjælpsomt, åbent og gæstfrit.

Ved at sammenligne mit 'nye' land, Danmark, med New Zealand findes der mange ligheder. Når jeg ser Vesterhavet med bølgerne og hvide strande, tænker jeg på Stillehavet. Når jeg ser det danske landskab med landbruget, skove, kyster og små øer, forekommer det blidere end det newzealandske; men der er en lighed. Jeg føler mig hjemme i den danske kultur, Folkekirken og samfundet. Sproget er et andet end mit engelske modersmål, men der findes ligheder i opbygning, nuancer, og humor.

Der er også udfordringer såsom at bo langt væk fra ens oprindelige familie og venner; at opleve et andet klima og omvendte sæsoner, når man kommer fra den anden halvkugle. Til gengæld har jeg aldrig oplevet nogen form for diskrimination – af udseende falder jeg nok ind blandt danskerne – indtil jeg åbner munden og taler det danske sprog med min egen lidt fremmede accent.

Jeg føler New Zealand er stadig og altid vil være 'mit land'. Samtidig synes jeg, at det er berigende og en gave, at få et andet sted, som også kan kaldes 'mit land'.

Dansk-somalisk-italiensk kosmopolitiker

Dualeh Ahmed

I januar bragte DR2 dokumentarfilmen: "Præsidenten fra Nordvest" om Ahmed Dualeh. Her er Ahmeds vidnesbyrd om hans forhold til Somalia, Danmark og Italien:

Når jeg siger mit land så mener jeg faktisk begge lande for det ene er mit fødeland som jeg holder meget af og gør alt for at hjælpe, og det andet er mit andet land, hvor jeg har levet i hele mit voksne liv, fået uddannelse, skabt familie og bestemt er glad for at være. Derfor er jeg ÆGTE multinational, al den stund jeg også har Italien,

mit adoptiv-familie-land, hvor jeg delvis voksede op – i Rom.

Vi har lige færdigbygget det første ægte *gymnasium*, som helt igennem er en kopi af et dansk gymnasium i struktur, udstyr og undervisnings form og sågar miljømæssigt udseende med grønne områder osv.

Det er min plan, at COSFO (*Children of Somalia Foundation*) bygger og udstyrer 20 gymnasier i alt i hele Somalia i de kommende 3 år, så jeg har nok at se til.

Fra Dagbogen

En billedserie fra 4. februar 2019:

Som et led i *Interfaith Harmony*-ugen afholdtes et arrangement om religion og religiøse i den offentlige debat i det daværende *VerdensKulturCenter*, nuværende **Union**.

- *Knud Lindholm Lau* fortalte om sin bog **Bare fordi AT....**
- *Line Mansour* fortalte som muslim om, hvordan hendes tilværelse ændrede sig, efter hun begyndte at gå med tørklæde, og om en ny styrke, da hun tog til genmæle overfor krænkelse.
- *Jonathan Hamat* talte om nye forhold for jøder i Danmark i form af hadefulde ytringer og handlinger.

Det blev en flot aften i *Verdens Kultur Centret*.

Line Mansour & Jonathan Hamat lytter.

Line Mansour fortæller.

Knud Lindholm Lau på podiet.

Hjem...

af Sara Yousif,

jurastuderende, frivilligrådgiver hos Dansk flygtningehjælp og kasserer hos Radikale Venstre i Næstved

Sara Yousif har to kulturer i sin bagage. Hun demonstrerer i sit indlæg her rigdommen og sårbarheden ved sin dobbeltarv.

Ved du hvordan det er at have to hjemlande? Forvirret? Tja, det er det mindste man kan være.

Kan en flygtning have et hjemland? Og hvad er et hjemland? Er det det land, man er født i, eller det land man hører til. Er det et faktum

eller en følelse?

Splittelsen mellem to verdener er et emne, som blev bragt til diskussion af adskillige folk med anden etnisk baggrund. Jeg kender det rigtig godt, da jeg har prøvet det på min egen krop. Det er en byrde!

Integration og identitet

I 2004 kom jeg til Danmark. Jeg søgte asyl men fik tre afslag i løbet af tre år. Det lykkedes mig at få opholdstilladelse i december 2007. Rejsen begyndte der. Rejsen mod en succesfuld integration. Den skabte læring, glæde, netværk men samtidig splittelse og en frustrerende kamp om at finde identitet, min identitet.

Hver eneste skridt frem på vej til integrationen kostede et skridt ud af min oprindelige kultur, den arabiske. Jeg følte, at mine rødder bliver trukket ud af et sted og plantet et andet sted. Nye omgivelser, som på ingen måde ligner de oprindelige: I det lille Danmark er der mere plads til at vokse op og være lige det menneske man gerne vil. Det var der ikke i mit store hjemland. Denne proces var/er desværre ikke smertefri.

Lidelse

Det eneste ord, der kan beskrive følelsen af at være splittet mellem to verdener, er lidelse. Li-

delsen over den konstante jagt efter identitet. Lidelsen over at være en del af to kulturer i stedet for én, to sæt af traditioner og to sæt af vidt forskellige menneskesyn.

I det øjeblik jeg begyndte at lære dansk, lære Danmark og dets kultur og traditioner at kende, faldt mit hjerte for alt, hvad der var dansk. Det er ubeskriveligt at føle, at man tilhører et land og et samfund, man aldrig kendte til før. Det var som om jeg blev født forkert i Irak. En gang sagde min medstuderende på jurastudiet, som også kommer fra Mellemøsten, at hun ligner en flødebolle, hvor den mørke del forestiller det forholdsvis mørke udseende og den hvide del forstiller de værdier hun har fra det danske samfund.

Jeg har altid tænkt på, hvor jeg egentlig hører til og særlig nu, efter jeg er blevet dansk statsborger, føler jeg, at der sket en ændring.

Dansk statsborger

På et tidspunkt i mit liv her i Danmark kunne jeg ikke længere acceptere min arabiske/mellemøstlige oprindelse. Jeg afviste de mange traditioner, normer og værdier fra Mellemøsten og var vred på alt, hvad der har med Mellemøsten at gøre.

I de arabiske lande siger man, at det man lærer i barndommen, minder om at skrive på et stykke sten; det forsvinder aldrig. Det er hårdt, for man kan ikke "bare" viske ud.

Nogle gange tænkte jeg eller rettere sagt ønskede jeg, at der var en knap: Jeg kunne slukke og så lever jeg det liv jeg har lyst til. Men dette er ikke nemt i hvert fald ikke nemt for kvinder fra den del af verden, hvor jeg kommer fra, Mellemøsten. Her skal kvinder leve op til en vis standard, så de kan tilfredsstille familien og samfundet, for kvinder bærer familiens ære. I Danmark taler man ikke om "ære-bæveri" i hvert fald ikke længere. Her er der al den frihed, man har brug for, hvis man bare tør. Jeg har hørt en gang at en fugl, som altid har levet i et bur, tror at dette er det normale liv. Så tager

det mere eller mindre tid at forstå man er indfanget, at lære at træde ud af buret og at flyve.

Accepten

Så hvad er et hjemland for en tidligere flygtning? Er hjemlandet, det land, jeg blev født og voksede op i? Der hvor jeg første gang gik i skole, fik min første veninde, lærte den første leg og elskede for første gang. Eller er mit hjemland der, hvor jeg inderst inden føler jeg hører til. Der hvor jeg lærte de humanistiske værdier og næstekærlighed i virkeligheden og ikke kun i religiøse skrifter. Der hvor jeg lærte og fik lov til at være den person, jeg er og gerne

vil være. Der hvor mine små fejl ikke ses med et teleskop. Der hvor jeg lærte om ligestillingen mellem mænd og kvinder, hvor min kamp bliver værdsat og ikke bliver betragtet som en selvfølge, men som en indsats.

Om jeg stadig føler mig splittet vil jeg sige nej til. I hvert fald ikke ligesom før. Jeg har accepteret mig selv med alle de udfordringer jeg kommer med og stadig har. Jeg er begyndt at se det positive ved at have to hjemlande. Det, jeg har i bagagen, gør mig til det unikke menneske jeg er.

Det er her jeg er vokset rigtigt op. Ordsproget siger, hjemmet er, hvor hjertet er. I kan nu fornemme hvor mit hjerte er.

I skal ikke blive glemt — Kurdistan

Fra demonstration, Rådhuspladsen, København, 17. febr. 2019

Marianne Olsen

Leyla Güven, den højt respekterede kurdiske politiker begyndte sin sultestrejke i fængslet sidste år den 7. november, og skønt hun blev løsladt for et par uger siden, ville hun fortsætte. Det gør mig inderlig ondt. Et menneske er et helt univers, og jeg vil gerne her tale direkte til Leyla Güven, så meget mere, som jeg kunne være hendes mor, for hun er tre måneder yngre end mit yngste barn:

„Kære, kære Layla Güven: Jeg beder dig holde op. Du har en bror her i landet. Han siger at du er stædig. Brug din stædighed og din råstyrke til at leve. Du er snart æresborger i Paris. Vi er med dig og din sag, og vi beundrer dig. Da jeg talte med min søn om at jeg ville tale direkte til dig, nævnte han Abraham Lincolns Gettysburg tale, som L. holdt midt under den amerikanske borgerkrig. Folk havde regnet med at han ville tale meget længe, men det gjorde han ikke. Jeg har bearbejdet den ganske lidt, og den kommer således her, for alle stridigheder er i grunden borgerkrig:

17. februar 2019 på Københavns Rådhusplads:

Alle mennesker er skabt lige i værdighed.

Nu er vi optaget af en stor uro i hele Europa. Vi er sammen for at vise at vi tænker på de kurdere, som bliver mishandlet i Tyrkiet, journali-

ster og akademikere kastet i fængsel. Vi er kommet for at støtte de mange fanger og de mange mennesker der sultestrejker, fordi de ikke kan leve med de rettigheder, menneskerettighederne, som vi tilslutter os. Vi kan i Europa ikke leve med vore naboer i Tyrkiet uden at tale og benytte vores ytringsfrihed. Det er en helt igennem passende og rigtig ting, at vi gør dette.

De tapre folk, som har kæmpet mod ISIS, Daesh, har gjort langt mere end vores beskedne styrke kan klare alene. Verden vil ikke lægge mærke til eller huske, hvad vi siger her, men den kan aldrig glemme, hvad de gjorde. Det er op til os uden for fængslerne at vise disse fængslede hengivenhed for den sag, som er vores fælles sag, at vi alle kan leve i fred og frihed og værdighed. De skal ikke være fængslet forgæves, og når de igen er på fri fod, skal deres belønning være frihedens genfødsel under en regering af folket, ved folket og for folket.

Kan vi stadig bruge ordet racisme?

John Fiskerlusing

Meget tyder på, at vi er faldet så dybt, at vores råb om hjælp snarere skal være en påkaldelse af humanisme end af demokrati.

Racisme er et begreb vi gennem mange år har vænnet os til at bruge i den måde vi debatterer med hinanden, men er det egentligt dækkende den dag i dag?

Tanken om at vi deler hinanden op efter race flyder jo mere og

mere ud når man ser på hvordan vi "racemæssigt" har blandet os med hinanden. For omkring 20 år siden læste jeg en artikel i *National Geographic* som hed: *Redefining race*, om hvordan tilfældige amerikanske borgere blev dna testet og fik kortlagt hvor mange forskellige "racer" de egentlig havde i sig. Disse dna-tests er i øvrigt ved at vinde mere frem nu, og det er nærmest blevet trendy at få kortlagt sit dna.

Så hvad er det så, der skaber den splittelse vi ser mange steder i verden i dag? ikke mindst i Danmark, og hvad er det splittelsen bunder i? Racisme? Eller noget langt værre?

I min optik, så er det noget langt værre. Racisme mellem mennesker, altså menneske og menneske imellem, kan jeg for så vidt godt forsøge at finde en forklaring bag. Personen er uvidende, vedkommende har haft en dårlig oplevelse med en person med en anden baggrund, misundelse, et behov for at føle sig mere værd, og alle mulige forskellige menneskelige reaktioner der ligger i os alle. Jeg taler af egen erfaring, da jeg har været gennem turen med at have dårlige oplevelser i Nordafrika, og endte med pludselig en dag at høre motormanden på

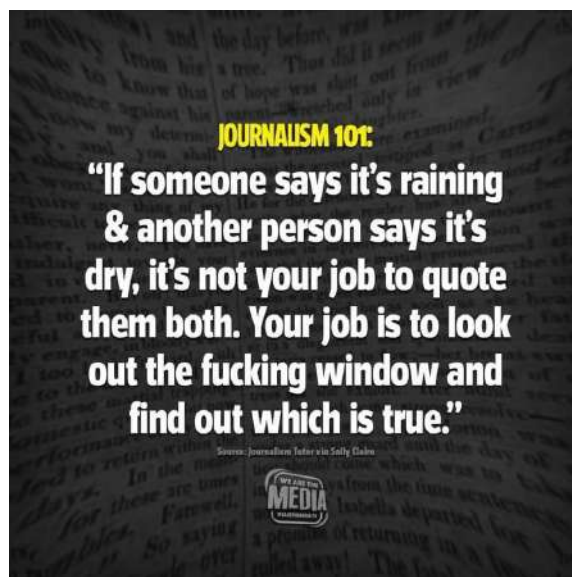
vores skib fortælle den nye maskinmester at: Da John kom ombord, var han negerelsker, og nu er han den bedste racist vi har!

Den ramte mig meget hårdt, og jeg måtte lige tage mig selv og min væremåde op til seriøs overvejelse igen.

For nylig hørte jeg et foredrag om hjerneudvikling hos børn som satte min egen udvikling gennem livet lidt i perspektiv med sætningen:

Den måde vi mødes på, når vi er alermest sårbare i livet, er det, der former vores indre dialog!

Mødes vi med mistillid og svigt, udvikler vi os på én måde, mødes vi med tillid og omsorg, udvikler vi os på en anden måde,

Men den splittelse vi oplever, der ikke bunder i personlige relationer, men derimod i politiske sammenhænge, den er langt værre, og kan ikke bortforklares. Når vi oplever at mennesker forsøges stigmatiseret og udstødt af et bestemt defineret fællesskab, enten på grund af deres religion, kulturelle baggrund, eller en ikke fast defineret geografisk oprindelse, så er det vi ser en skræmmende parallel til regeringer og regimer som har stået for nogle af de værste ting i historien.

Når danske politikere offentligt udtaler at det er så godt som umuligt at integrere personer med muslimsk baggrund, mellemøstlig kultur eller udemokratisk tankegang, er det så racismekortet vi skal trække? Nej, ikke som jeg ser det, det er nærmere humanisme og demokrati-kortene der skal på bordet.

Når de mest rabiate holdninger og udtalelser kommer fra repræsentanter for en regering, og splittelse, opdeling og værdiansættelse af forskellige persongrupper bliver en del af det politiske hverdagsbillede, så er der for alvor grund til bekymring, og behov for aktion, for det er tegn på at ting som racisme, islamofobi og antisemitisme igen bliver brugt som politiske redskaber.

Taler man med folk om eksempelvis anden verdenskrig, så ved de fleste fra historieundervisningen en del om hvornår krigen brød ud, hvilke lande blev besat, de store slag og så videre, men få beskæftiger sig med de 10 år der lå før krigen, og den udvikling samfundet gennemgik.

Ser man på Balkan krigen eller folkedrabene i Rwanda, er der også en lang historie med politiske manøvrer og statsligt opbyggede fjendebilleder der ligger forud for disse tragedier. Del og hersk, siger det gamle ord.

Derfor er det vigtigt at holde sig for øje, at de ting vi ser i samfundet i dag, måske mere er udtryk for et politisk magtspil, hvor den kollektive frygt for at miste det vi kender, bruges på en fuldstændig klinisk og strategisk måde for at skabe politisk magt. Vi er alle klar over at reklamer der skal få os til at købe en bestemt sodavand, en rejse eller et produkt, er baseret på grundige undersøgelser af hvilke virkemidler der er aller mest effektive til at påvirke vores underbevidsthed, så vi bare MÅ have den cola eller det ultra hd tv.

Men som mennesker vil vi altid gerne tro på det bedste i andre mennesker, og det kan være svært at tænke den tanke, at de samme mekanismer bliver anvendt for at få os til at føle at vi bare MÅ udvise mennesker med den religion

eller med det udseende. Vi kan forstå at virksomheder bruger det for at tjene penge, men at et menneske eller et parti gør det for at samle magt er svært at forstå.

Ikke desto mindre må vi forholde os til at rettigheder og frihed ikke blot er noget man kan tilkæmpe sig en gang for alle, men det er noget vi konstant må stå vagt omkring for ikke at miste det.

Oftest undlader vi at protestere mod ting vi ikke synes er helt i orden, fordi det ikke direkte vedrører os selv, eller fordi vi ikke har lyst til at starte en konflikt. Men det langsomme skred resulterer i at vi en dag selv er den der står for skud, og da jeg oplevede at se en folketingspolitikers kontrafej på gader og stræder, hvor angrebet var rettet mod min egen datter og piger som hende, var jeg klar over at her startede min kamp for mine børns rettigheder, og for at værne om vores fælles rettigheder. For hvis ikke den person der står ved siden af mig har sine rettigheder, så er mine egne rettigheder jo bare en illusion.

Historien har vist os at der altid har været folk der har forsøgt at tilegne sig magt over andre, og det vil formodentligt være sådan i fremtiden også, demokratiet skulle være et værn mod det, men demokrati kan sammenlignes med en muskel, hvis ikke det bruges aktivt sygner det hen og mister kraft.

Så vi lever ikke i et samfund der er ved at blive mere racistisk, vi lever i et samfund hvor det demokrati der skulle støtte og udvikle vores humanisme er blevet svækket, og hvor de klistermærker der sættes på os i samfundet, er en markering af om vi er bønder eller generaler i det politiske spil om at opnå magt, og her er vi nødt til at være parat til at tage kampen op, igen og igen.

- Humanisme kan sagtens findes i samfund uden demokrati.
- Men prøv at forestille dig et demokrati uden humanisme.

Den der brænder bøger...

af Hans Jørgen Bonnichsen, tidl. Chef for PET

Med blasfemiparagraffens afskaffelse skal kun én ubesindig forgribe sig på helligskrifter, for at menneskeliv går tabt.

Farlige bøger

Der findes mange bøger med provokerende opfattelser af verden, om hvordan den ser ud eller bør se ud, og hvordan vi bør leve vores liv. Bøger af Sigmund Freud, Karl Marx, Bertolt Brecht, Klaus og Heinrich Mann og Erich Maria Remarque blev den 10. maj 1933 brændt på Bebelplatz i Berlin.

Heinrich Heine sagde allerede i 1821 de profetiske ord:

”Hvor man brænder bøger, ender man også med at brænde mennesker”.

Bøger kan være farlige og provokerende, og selvfølgelig vil der være nogen vi ikke kan fordrage og som byder os inderligt imod. Det gælder også Biblen, Toraen og Koranen. Det kan vi give udtryk for, takket været vores ytringsfrihed, selv om den efterhånden er ligeså kompleks, som den er fundamental for vores menneskelige eksistens. Den gælder jo også for idioter, ignoranter de uvidende og de tankeløse. I bøger kan man blive bekræftet og få modspil. Prøver man på at ændre dette ved censur og bogbrænding, saver man i demokratiets gren. Og så har diktatorer og fundamentalister vundet.

Perverst brandvæsen

Ray Bradburys bog ”Fahrenheit 451” (Lig med 232 Celsius, der er papirs antændelsepunkt) er en bog, hvor brandvæsenet i stedet for at slukke ildebrande, kørte ud til illegale biblioteker og satte ild til de indbundne trusler.

En sådan situation er ren fiktion og helt utænkeligt i en dansk virkelighed. Sådan er det desværre ikke helt: da advokat *Rasmus Paludan*, islamkritiker og leder af det højreorienterede parti *Stram Kurs*, har annonceret, at han i marts måned vil hælde svineblod over en koran og derefter brænde den ved en af sine omstridte demonstrationer. Dette er vel at bemærke fuldt lovligt efter et flertal i Folketinget ophævede blasfemiparagraffen. Dette skete trods advarsler fra Straffelovsrådet, PET og mig selv, der blev

hånet for at sige, at det kunne få sikkerhedsmæssige konsekvenser.

20 menneskeliv

Jeg ved, hvad der skete, da en amerikanske præst brændte en Koran af i sin menighed i USA og dette gik Worldwide. Det kostede 20 mennesker livet i forbindelse med voldsomme optøjer i Afghanistan, og hvor FN blev udsat for sit hidtil blodigste angreb: Syv FN-folk, herunder en svensker og en nordmand, var blandt de dræbte. Så jeg er bekymret.

Forfatteren *Carsten Jensen* har i en kommentar til Paludans afsindige adfærd, og den manglende politiske reaktion på denne opfordret os til at tænke på, at havde det været en imam, der i vores forstæder demonstrerede mod os, de kristne, ved højlydt at kalde alle danskere for svin, kvinderne for ludere og mændene for alfonser, mens han truede med at brænde en hellig bog af. Hvordan ville vi reagere?!

Den tikkende bombe

Jeg har fuld tillid til, at mine tidligere kolleger i PET og i politiet er bevidste om, at Rasmus Paludan er en tikkende bombe, og at de vil tage de nødvendige skridt, så vi undgår, at situationen eskalerer mod en ny Muhammed krise.

De kan ikke gøre det alene. Og jeg savner, som jeg skrev i et debatoplæg i *Sjællandske medier*, at vores anstændige politikere, præster, imamer o.a. meningsdannere, kommer med en sympatitilkendegivelse, hvor der tages afstand fra og udtrykkes afsky for Paludans aktiviteter, hvori der udvises forståelse for de krænkede følelser, men samtidigt anmodes om respekt for vores frihedsrettigheder, der også gælder dem. Og sidst men ikke mindst, at de for alt i verden ikke griber til selvtægt med de katastrofale følger, det kan få for os alle!

Dette ville være et væsentligt skridt i at forebygge, modvirke og forhindre en ny Muhammedkrise.

Appel til den besindige majoritet

I skrivende stund er der ingen der har reageret, men jeg ved, at der i den anstændige, besindige og oplyste majoritet i den danske befolkning, og ikke mindst jer, der rækker hånden frem i

stedet for en knyttet næve, eksisterer en sådan holdning.

Det er mit håb. Vi har ressourcer, idealer og værdier til at modstå alle fjender af frihed og demokrati.

Kynisme

af Mette Konow, *cand.mag.*, forfatter og oversætter

Fra den profetiske Jules Verne føres vi fra fortidens optimisme til vore dages kyniske lovgivning.

En profetisk fransk forfatter

Hvem kender ikke den franske forfatter Jules Vernes (1828-1905) eventyrlige bøger: *En Verdensomsejling under Havet*, *Slottet i Karpaterne*, *Fem Uger i Luftballon*? I hans levetid udviklede teknikken sig, og han tilbragte mange timer på biblioteket med at sætte sig ind i den verden. Han brugte alle disse revolutionerende opfindelser i sine fantastiske bøger, som vidnede om hans begejstring for den nye tid. Hvad ingen vidste var, at han i 1863 skrev den sorteste, mest pessimistiske fremtidsroman: *Paris au vingtième Siècle* (Paris i det tyvende århundrede).

Teknik - kultur

Først udmaler han i blomstrende vendinger, hvor pragtfuld byen ser ud. Året er 1960. Overalt er der strålende elektrisk lys, man kører rundt i lydløse biler, der er lavet en kanal helt ud til havet. MEN alt drejer sig om penge, teknik, nedbrydning af kulturen, foragt for bøger, der er fjernet fra bibliotekerne. Hovedpersonen, Michel, er noget så latterligt som humanist, han har guldmedalje fra universitetet i klassisk filologi. Forsamlingen buer og råber, da han får overrakt sit diplom. Alle de andre er ingeniører og teknikere. Det går ham ilde, han tager sit liv. Ingen forlægger ville have noget med den forvrølede bog at gøre. Manuskriptet lå i en aflåst kuffert i 130 år før den udkom. Jules Verne døde i 1905.

Tyrannerne og deres følgere

I det nittende århundrede var der ellers en nysgerrighed og fremskridtstro: nu ville alt blive godt. Men der var en stigende rastløshed i samfundet, mange forkastede troen, og filosofen Darwins opdagelse af menneskenes slægtskab med aberne vakte furor. Den modbydelige Nietzsche med sine racistiske teorier og magtfantasier inspirerede Hitler, den forfærdeligste tyrann i verden – troede man. Men nu er der mange af hans slags, og store kyniske folkeskærer, som lader sig rive med. Det er en af de mest ufattelige ting, der er sket i min levetid: at Hitler ikke mødte modstand. De to verdenskrige i det tyvende århundrede har jo vendt op og ned på alting.

Kan det ske igen?

I 1945, da besættelsen var forbi, viste jeg min far¹ en glimrende artikel med historier om, hvorledes Tyskerne var blevet drillet og chikaneret af modstandsbevægelsen. Jeg var i chok, da han sagde: "det er torskedumt at komme frem med alt det: DET KAN JO SKE IGEN."

Lige nu er det, som om vi kører i et hastighedstog lige ned i umenneskelighed og kynisme. Bare tænk på det nyeste lovforslag. Kunne vi alle have været dem, der torturerede fangerne i Hitlers Tyskland? Er der en del ondskab i den menneskelige karakter, som under ekstreme forhold kunne slå til?

¹Carsten Høeg, en af de førende modstandsfolk under Danmarks besættelse 1940-45.

Gæstfrihed — en boganmeldelse

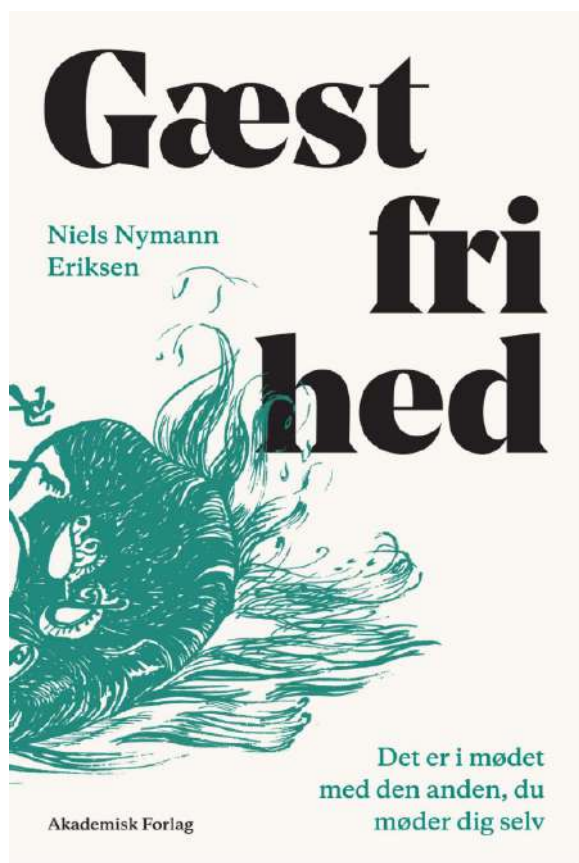
af Elsebeth Strange

Niels Nymann Eriksen:

Gæstfrihed. — Det er i mødet med den anden, du møder dig selv.

150 sider, 249.95 kr. Akademisk Forlag 2018.

En fin og vidende bog, der tager læseren ved hånden og gennem udblik til filosofi, litteratur og kunst formidler et vedkommende emne, hvor frihed står som ledemotiv.

Niels Nymann Eriksen har i forlængelse af sit arbejde som sogne- og invandrerpræst ved Apostelkirken på Vesterbro i København skrevet en lille klog og tankevækkende bog om gæstfrihed.

Gæstfrihed er knyttet til ens kultur, skriver Nymann Eriksen, og i bogen breder han begrebet ud og behandler det fra flere synsvinkler og i flere perspektiver.

Menneskelighed og fremmedkærlighed

Forfatteren tager udgangspunkt i refleksioner over det antikke *philoxenia* – 'ven af den fremmede' eller 'fremmedkærlighed'. Det er dette begreb, der danner afsæt for arbejdet med bogen. Nymann Eriksen beskriver en erfaring, som er erhvervet gennem arbejdet som ind-

vandrerpræst. En erfaring af at blive velsignet i mødet med mennesker, der på den ene eller anden måde er marginaliserede. Det drejer sig om mennesker, der viser gæstfrihed 'uden selv at vide at de har haft engle som gæster' (NT). Og det er bogens dybereliggende kerne: at komme i kontakt med sin egen menneskelighed.

Gæstevenskab over for besøgsret

Bogen er opdelt i fem kapitler, der beskriver faserne i et besøg. Nymann Eriksen indkredser forskellen mellem Gastfreundschaft og Hospitalität, som oversættes med gæstevenskab over for besøgsret. Hos Kant handler gæstevenskab om det at lade den fremmede overskride hjemmets grænse. Det centrale for Kant er menneskers måde at forholde sig til hinanden på, hvilket vil være afgørende for, om vi vil nå en vedvarende fred. Pointen er, skriver Nymann Eriksen, at besøgsretten er tilstrækkelig, det er nok, at man er villig til at begrænse sig, så der også er plads til den anden.

Jesu små søstre

Ved dørtrinnet møder man gæsten – den fremmede. Her skelnes mellem professionel distance og kreativ tålmodighed. Og hvad vil det sige? – Nymann Eriksen opsøger nonneordenen *Jesu Små Søstre*, som i mange år har virket på Vesterbro, for at få belyst, hvordan man lærer at håndtere arbejdet med udsatte mennesker. Skuffelserne er en del af kærlighedens pris, lyder det klare svar. Kærligheden gør os sårbare. Vi bliver forsvarsløse af at dele liv med andre mennesker. Med skuffelserne følger overvejelser om solidariteten med andre mennesker, en solidaritet, som bliver modnet gennem arbejdet.

Dostojevskij og den kreative tålmodighed

Den første entusiasme i arbejdet, erkender forfatteren, rummer skjulte dagsordener. Forestillinger, man bærer med sig, kan være en hindring i det virkelige møde, idet rollen som hjælper kan overskygge selve mødet. Intet menneske kan være tjent med at være aktør i et andet menneskes drøm. En naturlig modstand vil vokse frem hos det menneske, som har modtaget hjælp, og den godhjertede hjælper står tilbage med en erfaring af uforståelig skuffelse. Således prøves vores loyalitet gennem kriser. Det erkendes, at sår er et vilkår, hvor livet udfolder sig. Den professionelle distance er ikke tilstrækkelig. Det centrale er spørgsmålet, om man først skal kende et menneske, før man kan vise det tillid, eller lærer man først et menneske at kende, når man viser det tillid? Nymann Eriksen peger på *Dostojevskij's* forfatterskab og henviser til Alosja's enfoldige tillid i romanen *Brødrene Karamazov*. Figuren kan ses som romanens hovedfigur og fungerer i kraft af sin rolle som budbringer og samtalepartner. Figurerne træder frem gennem dialogen. Det er denne enfoldige tillid, Nymann Eriksen benævner den kreative tålmodighed. Et tålmodigt anet forventning, som den ikke kan gøre fordring på. Den lader tiden arbejde i forventning.

Anerkendelse eller velkomst

Igennem hele bogen har Nymann Eriksen i sin søgen efter svar på eksistentielle spørgsmål et blik til litteratur, kunst og filosofi. I kapitlet Velkomsten inddrages den tysk-jødiske filosof *Hannah Arendt*, der i sin takketale i forbindelse med en medaljeoverrækkelse i USA indleder med at gøre opmærksom på forskellen mellem det at blive anerkendt og blive budt velkommen. Hvis det er godt at blive anerkendt, er det dog bedre at blive budt velkommen, netop fordi dette hverken er noget, man kan optjene eller gøre sig fortjent til. Velkomst retter sig mod en person uden skelen til dennes meriter. Velkomsten er en handling, hvor et menneske bydes inden for uden forudgående bedømmelse af personens kvaliteter eller status. I velkomsten siges således mere om værten end om gæsten. Indsigten synes at være, at velkomsten er bedre end anerkendelsen, fordi den afslører, hvad det vil sige at være menneske, og

at det vigtigste, vi kan opnå, er det, som bliver givet os uden grund. Den fransk-jødiske filosof, Emmanuel Lévinas, som under 2. Verdenskrig sad tilfangetaget i Tyskland, udviklede en tænkning om det andet menneskes ansigt som det afgørende. I Vesten har vi udviklet en tænkning i kategorier – alt indsættes i kategorier – en art totalitetstænkning. Tænkningen er blevet imperialistisk. Imidlertid gør ansigtet modstand mod denne måde at tænke på. I ansigtet viser mennesket sig udsat og truet. Ansigtet modsætter sig dermed det overgreb, der ligger i en totalitetstænkning. Opgaven er nu, hvorledes vi kan bidrage til at skabe en kultur, som ikke blot er anerkendende, men som også byder andre mennesker velkommen. Det forudsætter troen på, at ethvert menneske har en egenværdi i sig selv, som rækker ud over dets nytteværdi, og som består uformindsket, når dets evne til at bidrage til samfundet mindskes.

At opleve en ikon

Nymann Eriksen inddrager *Andrej Rublovs* berømte gæstfrihedsikon eller treenighedsikon fra 15. årh. Læseren præsenteres for det, forfatteren kalder 'det omvendte perspektiv' – den østlige maleteknik, hvor beskueren iagttages i modsætning til perspektivet i Vesten, hvor blikket udgår fra beskueren. Bordet og måltidet har fra gammel tid været det sted, hvor mennesker, der var fremmede for hinanden – eller endog fjender – fik knyttet bånd, som kunne ophæve gammelt fjendskab. Der opstår 'noget' omkring et bord. Nymann Eriksen reflekterer over, at der i vor tid måske er ved at komme en fornyet erkendelse af, hvad bordet formår at skabe mellem mennesker, og henviser til de mange initiativer som for eksempel folkebevægelsen Mod Ensomhed, der arrangerer 'Danmark spiser sammen' over hele landet. Bordet bliver samlingspunkt i et samfund, hvor ensomhed er blevet betegnet som en ny folkesygdom. Nymann Eriksen udbygger dette afsnit med en fin analyse af Andrej Rublov's Gæstfrihedsikon. Det forunderlige ved ikonen er, at den lader os træde frem som mennesker, der er set af en anden, af en repræsentant for den åndelige virkelighed. Ved at lade blikket hvile på en ikon, mødes vi med evighedens blik på os selv og den verden vi er en del af. Hvad er det disse billeder vil? spørger forfatteren retorisk. De vil, at vi skal opgive at få verden til at hænge sammen og i stedet overlade det til Kristus at holde sammen på det hele. Østkir-

kens fremstilling af philoxenia rummer den kendsgerning, at gæstfrihed i ordets oprindelige betydning kendetegnes ved, at individet løses fra sit eget perspektiv i mødet med den fremmede. Det omvendte perspektiv er nært forbundet med et andet motiv ved Rublovs ikon, den tomme plads. Den tomme plads vender ud mod beskueren, hvorved denne inddrages i den virkelighed, som skildres på billedet. Den tomme plads er en vigtig markør i mange kulturer. Kredsen holdes åben for en fremmed eller for en uforudset gæst. Nymann Eriksen giver mange eksempler på 'den tomme stol' i forskellige kulturer og følger fænomenet tilbage til før-romersk tid. Det påpeges som karakteristisk for mange traditioner, at den tomme stol er et udtryk for savn snarere end for overskud. Det handler ikke om at dele ud af sit overskud, men derimod at stå ved sin mangel. Tilstedeværelsen af en ledig stol er således en påmindelse om noget, som er fraværende, en person, som ikke er til stede, og cirklen er ikke sluttet, før personen kommer til stede. Således forstået

kommer gæstfrihed til at udtrykke evnen til at lade savnet blive konverteret til forventning eller til at give plads til at rumme forventningen i savnet. Forfatteren henleder læserens opmærksomhed på, at den tomme stol repræsenterer det, som Nymann Eriksen kalder kreativ tålmodighed, der venter på det andet menneske uden at forvente noget bestemt af det.

Afskeden og forsoning med ensomheden

Efter et besøg følger altid en afsked. Om mødet har været mellem venner eller familierelationer, bliver gæsten givet friheden til at gå – til at gå sin egen vej, som værten ikke er en del af. Det kræver en gensidig respekt, som dybest set er væsentlig for gæstfrihedens spiritualitet. Det handler om at skabe plads for den fremmede ved at leve med vore nærmeste som fremmede og ved at være forsonet med den erfaring af ensomhed, der ligger i den erkendelse.

Mindeord

Flemming Kramp

Da *Flemming Kramp* døde i september sidste år, mistede **SOS Racisme** en sand og solida-

risk ven. Flemmings indsats for flygtninge, der blev deporteret, foregik altid med den fineste diskretion, for han og hans kone Inger vidste hvad de havde med at gøre, og hvordan man skal hjælpe, hvis hjælp i det hele taget er mulig. Personligt er jeg taknemmelig for de par gange vi mødtes i hinandens hjem og kunne tale uforstyrret med hinanden om rigets tilstand og hvad der trykkede os i de aktuelle situationer.

Som mødeleder når vi var samlet i Landsrådet viste Flemming en naturlig myndighed. Han havde en stærk udstråling, der gjorde at vi altid kom til den beslutning, der var den bedste. Når Flemming havde lyttet, kunne han som det naturlige centrum let drage de rigtige konklusioner.

Han er savnet.

Æret være hans minde.

Marianne Olsen

MED MENNESKE LIGHED

I 1966 erklærede FN den 21. marts som dagen for bekæmpelse af racistisk diskrimination. Det blev denne dag, fordi politiet den 21. marts 1960 dræbte 69 mennesker ved en fredelig demonstration i byen Sharpeville, Sydafrika.

I Danmark oplever folk stadig diskrimination og racisme på baggrund af etnicitet, seksualitet og køn både på arbejdsmarkedet og i det offentlige rum.

Den 21. marts 2017 fejrer vi FN's internationale dag mod racisme. En dag med fokus på at modvirke racisme og diskrimination på arbejde og styrke båndet mellem mennesker.

FN's internationale dag mod racisme

Støt op om tolerante og inkluderende arbejdspladser

HVEM

NNF
FOA
3F
Dansk Metal
SOS Racisme
Spillerforeningen
Mellemfolkeligt Samvirke
Københavns Kommune

HVAD

Fejring af FN's internationale dag mod racisme

HVOR

Arrangementet foregår i festsalen på Københavns Rådhus – Rådhuspladsen 1, 1550 København V

HVORNÅR

Torsdag d. 21. marts 2018 kl. 17.00-20.30

Kom og vær med

når vi i København Rådhusets festsal åbner op for en eftermiddag med taler, tanker og musik og fællesspisning.

Arrangementet er gratis og byder blandt andet på indlæg ved **Lotte Holch** om kulturen på arbejdspladsen, friby-tegneren **Khalid Albaid**, poetry-slammer **Sara Rahmed**, musik, dans og fortællinger ved **Kidd Mkandawires**.

Derudover vil der være masser af dialog og debat omkring forskelsbehandling/racisme og de øvrige udfordringer vi møder i hverdagen på arbejdspladserne.

Der vil blive serveret lidt mad og drikke i forbindelse med arrangementet.

Tilmelding

Kan ske på FIU-nr. 5207 19 00 72 såfremt du er medlem af en FH-fagforening. For deltagere uden for FH kan tilmeldingen ske på mail til Pia Haandbæk piha@danskmetal.dk med angivelse af navn og CPRnr.

DANSK METAL

GIV
racismen
det
røde kort!

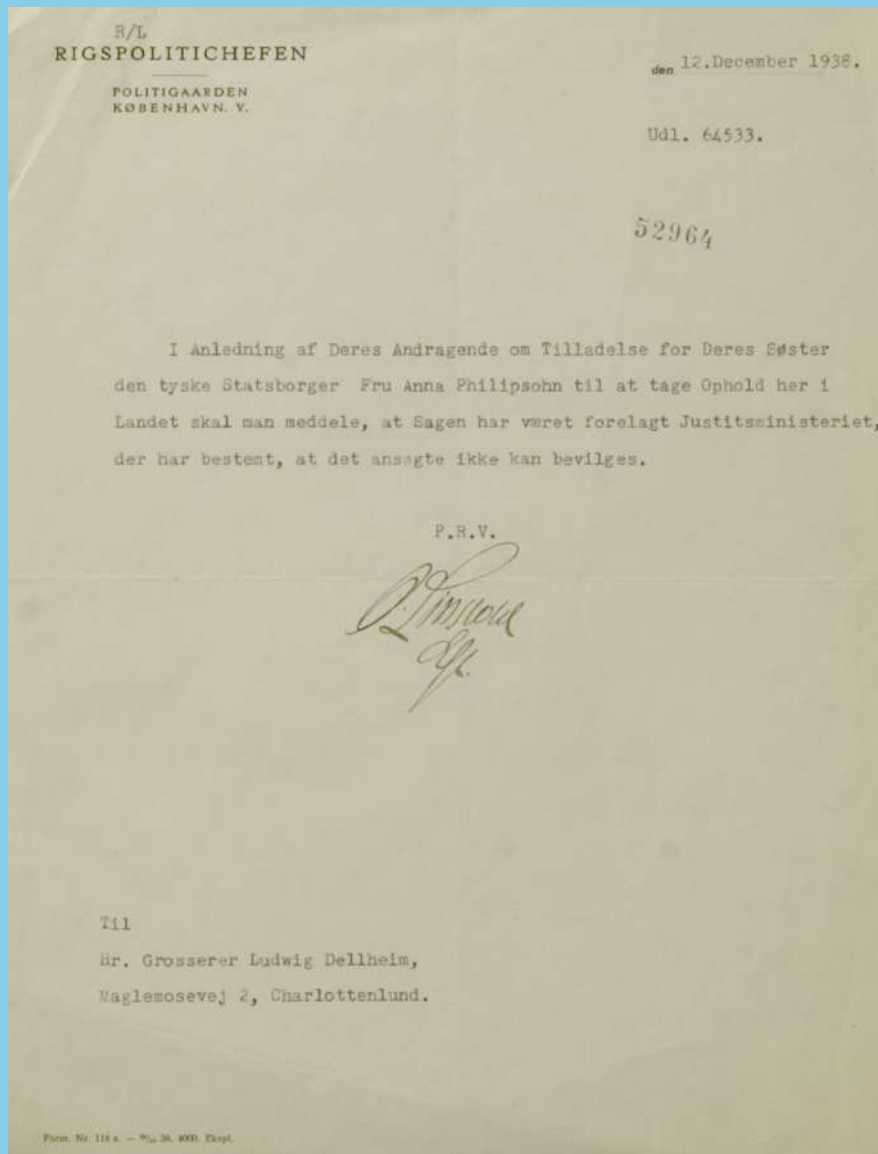
FOA

NNF
Fødevare
forbundet
NNF

MELLEMFOLKELIGT
SAMVIRKE (actionaid)

Mit Lands bagside

Bringes med tilladelse fra *Dansk jødisk museum* og med uddrag af nedenstående ledsagetekst:

Rigspolitichefen (*Thune Jacobsen*) meddelte den 12. december 1938 Anna Philipsohns bror i Danmark, at hans forespørgsel til myndighederne om at give sin søster i Tyskland indrejsetilladelse til Danmark havde været forelagt Justitsministeriet (*K.K. Steincke*), og at der ikke kunne bevilges det ønskede. Anna Philipsohn nåede aldrig at komme ud af Nazi-Tyskland før hun blev deporteret og omkom i Holocaust.

Anna Philipsohn blev deporteret fra Berlin til Riga med "transport 8" tognummer "Da 44". Hun omkom i Riga. Datering for dødsdato ukendt. Transporten afgik ifølge Yad Vashems oplysninger i januar 1942, mens et brev i familien fra 1949 oplyser at transporten afgik januar 1943. Se JDK38A1/1. Følgende oplyses i Yad Vashem's pages of testimony: kilde: Gedenkbuch Berlins der jüdischen Opfer des Nationalsozialismus, Freie Universitaet Berlin, Zentralinstitut für sozialwissenschaftliche Forschung, Edition Hentrich, Berlin 1995

ISSN 2596-5484